

[Else-Merete Ross.]

Når det ærede medlem ønsker en hurtig udvidelse af antallet af udsendte, tror jeg ikke, han er i overensstemmelse med andre landes ønsker. International Service for Volunteer Service har pr. 1. april 1965 offentliggjort en oversigt over frivillige fra andre lande. Tallene tyder på, at man bortset fra USA, der har 8.774 ude, og England, som har 888 ude, ønsker at gå langsomt frem. Af de opførte lande har Canada 192, Frankrig 226, Tyskland 133, Holland 105, Norge 60 og Schweiz 27; Sverige begynder først udsendelse til sommer. Det ærede medlem kan sige, at så trænger de andre lande til en saltvandsindsprøjtning, og at det danske initiativ med udsendelse af 1.000 — 3.000 vil virke således.

Uden at vide det bestemt tror jeg, de andre lande har gjort de samme erfaringer som vi, at der trods de bedst tænkelige forberedelser kan opstå vanskeligheder, fordi u-landsmyndigheder trods truffen aftale alligevel ønsker at anvende de unge på en anden måde — i øvrigt ofte på en post, de er overkvalificerede til, eller på en post, hvor de ikke får mulighed for at give den instruktion eller undervisning til landets indbyggere, som var det oprindelige formål med deres udsendelse. Nogle enkelte af vore udsendinge har måttet flyttes, medens andre har haft held til ved siden af deres arbejde at få den kontakt med befolkningen og give den instruktion, som oprindeligt var planlagt. MS håber at få en regional leder for hver 100 frivillige, de udsender. Det vil hjælpe meget, men det forekommer mig klogt at oparbejde også denne del af hjælpen gradvis og f. eks. lære af den første regionale MS-repræsentants erfaringer, inden man udsender nr. 2.

Det ærede medlem sagde i februar, at u-landskorpset skulle bestå af unge frivillige, som har fuldentd deres uddannelse. Jeg synes, det er en absolut forudsætning, at de folk, der sendes ud, har en viden og kunnen, som de kan give videre. Jeg ved ikke, om det ærede medlem stadig kan eller vil vedstå, hvad han skrev i sin bog „Umådelige mennesker“, 1964, side 175. Jeg beder om tilladelse til et citat. Her skriver det ærede medlem:

„Når de unge er færdige med deres

læretid, når de har afsluttet skolen, er de i 17-18 års alderen. Det er tidspunktet.“

Derefter står der noget om, at de skal have sprogundervisning og psykologisk vejledning; hvor længe den skal vare, står der ikke noget om. Jeg citerer videre:

„Derefter skulle de arbejde 2 år, barbedene i floderne og under bambustaget i den egn, de havde valgt sig. Og lære fra sig ved at være der. Ved at eksemplere...“
Ja, undskyld, det står der, selv om det er en nydannelse inden for danske verber.

„... Ved at eksemplere egnens folk frem til den første og vigtigste lærdom: at gøre tingene rationelt.“

Jeg kender mange unge, der i 17-18 års alderen kan gøre tingene rationelt. Men jeg kender også mange, der trænger til at eksemplere sig frem ved hjælp af andre på hjemlige breddegrader, før de kan nå til at eksemplere andre frem til rationel handlemåde.

I USA er den laveste aldersgrænse 18 år, i Danmark 20 år, men gennemsnitsalderen hos os er ca. 25 år. I Sverige vil man sætte grænsen ved 22 år. Iran har lige bedt om frivillige fra Danmark, men sat som betingelse, at ingen var under 22 år, og at der blev stillet strenge krav til de faglige kvalifikationer.

I februar var det ærede medlem meget imod at få de eventyrlystne ud; han mente, at det foruden idealisterne var dem, der kom ud gennem MS. Han hævdede — Folketingstidende spalte 2359 — at u-landene ikke har brug for idealisme og eventyrlyst. Hvis det ærede medlem ville læse fortegnelsen over de udsendte gennem MS, ville han se, at de alle har en uddannelse, de fleste en såkaldt mellemuddannelse og nogle få en højere uddannelse. Om disse mennesker samtidig har været eventyrlystne, foreligger der ikke oplysning om. Jeg er derimod bange for at få for mange eventyrlystne og ukvalificerede ud ved at sætte aldersgrænsen ned, men det er rigtigt, at det bliver sværere at få fat i op til 3.000 unge, når aldersgrænsen er højere end 17-18 år.

Belgien har fået mange unge til at påtage sig arbejde i de tidligere belgiske kolonier og i u-landene. Den 21. juni 1961 blev der gennemført en lov i Belgien, hvorefter ikke alene kvalificerede folk, der stil-